

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Radovana Suchánka (soudce zpravodaj) a soudců Vojtěcha Šimíčka a Jiřího Zemánka, ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **Tatiany Paraskevich**, občanky Ruské federace, zastoupené JUDr. Marinou Machytkovou, advokátkou, se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014 sp. zn. 14 To 23/2014, za účasti Vrchního soudu v Praze jako účastníka řízení, a Vrchního státního zastupitelství v Praze jako vedlejšího účastníka řízení, t a k t o :

Ústavní stížnost se zamítá.

O d ů v o d n ě n í

I.

1. Ústavní stížností, doručenou Ústavnímu soudu dne 17. 3. 2014, stěžovatelka napadla usnesení Vrchního soudu v Praze (dále jen „vrchní soud“) ze dne 5. 3. 2014 sp. zn. 14 To 23/2014 (dále jen „usnesení vrchního soudu“), kterým bylo ke stížnosti příslušného státního zastupitelství zrušeno usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Nt 2108/2014-30, jímž bylo rozhodnuto, že podle § 396 odst. 2 a § 71 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2013, se stěžovatelka propouští z předběžné vazby na svobodu, a nově bylo rozhodnuto, že podle § 396 odst. 2 a § 71a trestního řádu se žádost stěžovatelky o propuštění z předběžné vazby zamítá.

2. Jak stěžovatelka uvádí, v době podání ústavní stížnosti se nacházela v předběžné vazbě, neboť Ukrajina v roce 2012 požádala o její vydání k trestnímu stíhání [a toto vydání bylo v příslušném soudním řízení shledáno přípustným – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2013 sp. zn. I. ÚS 1142/13 (U 6/69 SbNU 849) o odmítnutí tehdejší stěžovatelčiny ústavní stížnosti]. Kromě toho v červnu 2013 požádala o stěžovatelčino vydání dále i Ruská federace, a v tomto směru byl Krajským státním zastupitelstvím v Plzni podán ke krajskému soudu návrh na vydání rozhodnutí o přípustnosti vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání do Ruské federace. Dne 9. 4. 2013 stěžovatelka sepsala žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, vedenou Ministerstvem vnitra pod sp. zn. OAM-68/LE-2013, na základě které bylo dne 18. 2. 2014 Ministerstvem vnitra vydáno pod sp. zn. OAM-66/LE-LE05-LE05-2013 rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jež nabylo v souladu s § 24a a 31a zákona o azylu právní moci dne 19. 2. 2014.

3. Stěžovatelka v první řadě naznačuje, že celé řízení proti ní je politicky motivované a vykonstruované, když trestní stíhání je v případě jak Ukrajiny, tak Ruské federace vedeno v souvislosti s defraudací vůči kazašské bance BTA Bank (dále jen „Banka“), které se měla dopustit spolu s Muchtarem Abljazovem, což je významný představitel opozice vůči současnému režimu v Republice Kazachstán. Obvinění vůči ní je přitom toliko vágní, nemá nezbytné náležitosti, a Ukrajina nemá k trestnímu stíhání ani jurisdikci, neboť stěžovatelka by

se musela dopustit trestného činu buď na státním území Ukrajiny, nebo takového trestného činu, který by ohrožoval důležité zájmy Ukrajiny, anebo trestného činu, který by byl taktéž trestný dle mezinárodního práva, to jest univerzálně trestným, což se v tomto případě evidentně nestalo.

4. Dále je pak stěžovatelka toho právního názoru, že z ustanovení § 393 písm. b) trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 [nyní obdobně upraveno v § 91 odst. 1 písm. b) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních – pozn. Ústavního soudu] vyplývá, že ministr spravedlnosti za situace, kdy došlo k udělení doplňkové ochrany stěžovatelce v České republice, nadále nemá jinou možnost než rozhodnout o nepovolení vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání na Ukrajinu i do Ruské federace. Udělením doplňkové ochrany tak předběžná vazba ztratila své opodstatnění.

5. Pokud vrchní soud ve svém rozhodnutí argumentuje v tom směru, že doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena po vyhodnocení situace ve státě, jehož je občankou, to jest v Ruské federaci, a Ministerstvo vnitra se v této souvislosti nezabývalo otázkou, zda stejnou hrozbu pro stěžovatelku představuje případné vydání na Ukrajinu, nebo do kteréhokoliv dalšího státu, stěžovatelka je toho mínění, že udělením doplňkové ochrany stěžovatelce převzala Česká republika po dobu trvání doplňkové ochrany odpovědnost za to, že stěžovatelka nebude jakýmkoliv způsobem navrácena (vydána či vyhoštěna) na území Ruské federace, a že základním předpokladem pro dodržení takového závazku je, aby Česká republika měla reálnou možnost kdykoliv efektivně zabránit navrácení stěžovatelky na území Ruské federace, čehož může dosáhnout pouze za podmínky, že stěžovatelce bude garantována možnost setrvat po dobu trvání doplňkové ochrany na území České republiky. Povinnost dožadujícího státu opatřit si před dalším vydáním osoby do třetího státu souhlas dožadovaného státu stanovená v ustanovení čl. 15 Evropské úmluvy o vydávání (publikované pod č. 549/1992 Sb.) nepředstavuje k zaručení nenavrácení stěžovatelky na území Ruské federace dostatečně silný nástroj. Dle stěžovatelky tedy v případě souběhu extradičních žádostí z více cizích států představuje udělení doplňkové ochrany překážku pro vydání osoby do jakéhokoliv z dožadujících států.

6. Navíc se stěžovatelka domnívá, že i bez ohledu na uvedené by nebyly dány dostatečné důvody pro její držení ve vazbě, když se jedná o opatření, které by mělo být užíváno toliko výjimečně. U déle trvající vazby by přitom důvody pro její další pokračování měly být zvláště silné.

7. Z uvedených důvodů je přesvědčena, že byla porušena její ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 8 odst. 1, 2 a 5 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a čl. 5 odst. 1 písm. f) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Navrhuje, aby Ústavní soud ústavní stížností napadené rozhodnutí zrušil. S odkazem na to, že se jedná o vazební věc, žádá rovněž o přednostní projednání věci dle § 39 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

II.

8. Ústavní soud vyzval účastníka a vedlejšího účastníka řízení k vyjádření k ústavní stížnosti.

9. Vrchní soud rekapituloval, že proti stěžovatelce se vedlo na základě žádosti Generální prokuratury Ukrajiny řízení o jejím vydání na Ukrajinu k trestnímu stíhání pro trestný čin přivlastnění, zpronevěry nebo odcizení majetku v důsledku zneužití služebního postavení podle § 191 odst. 5 ukrajinského trestního zákona, kterým měla být způsobena škoda Bance

ve výši 167.180.000 dolarů USA. Usnesením vrchního soudu ze dne 21. 2. 2013 sp. zn. 14 To 8/2013 bylo podle § 397 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto, že vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání na Ukrajinu je přípustné za současného přijetí záruk Generální prokuratury Ukrajiny, uvedených v žádosti o vydání. Dne 7. 3. 2013 byla věc předložena ministru spravedlnosti k rozhodnutí o vydání a dne 20. 3. 2013 se stěžovatelka obrátila na Ministerstvo vnitra se žádostí o mezinárodní ochranu podle § 3 odst. 1 zákona o azylu. Do doby rozhodnutí o její žádosti nemohl ministr spravedlnosti rozhodnout o tom, zda ve smyslu § 399 odst. 1 trestního řádu povoluje vydání. Celé extradiční řízení se tak po dobu, kdy probíhalo řízení o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany u Ministerstva vnitra, muselo fakticky zastavit. Ačkoliv by se dalo očekávat, že Ministerstvo vnitra povede řízení s náležitou koncentrací, přednostně a bezodkladně, jak v takových případech požaduje § 27 odst. 2 zákona o azylu, o žádosti stěžovatelky bylo rozhodnuto až 18. 2. 2014 rozhodnutím sp. zn. OAM-66/LE-LE05-LE05-2013. Vrchní soud připomíná, že Ústavní soud se námitkou porušení základních práv stěžovatelky v řízení o vydání, včetně samotného rozhodnutí vrchního soudu o tom, že její vydání na Ukrajinu je přípustné, již opakovaně zabýval (viz usnesení ze dne 13. 2. 2012 sp. zn. I. ÚS 3733/12, a ze dne 30. 5. 2013 sp. zn. I. ÚS 1142/13).

10. K vlastním námitkám stěžovatelky vrchní soud zejména odkázal na odůvodnění svého usnesení. Jak v něm uvedl, dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo státu určeného podle svého posledního trvalého bydliště.

11. Ochrana poskytovaná uprchlíkům historicky plyne z uznané nutnosti zajistit občanům jiných států lidská práva a svobody za situace, kdy jim je odpírá stát, jehož jsou občany, nebo tehdy, když takové osoby z vážných důvodů se nemohou nebo nechtějí takové ochrany v domovském státě dovolat. Doplňková ochrana zakotvená v zákonu o azylu vychází ze směrnice Evropské unie č. 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní občané třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Jejím smyslem je poskytnout statusovou ochranu osobám, byť nesplňují podmínky pro udělení azylu. Sociální péče se pak těmto osobám poskytuje ve stejném rozsahu, jako občanům daného členského státu. Udělením doplňkové ochrany se tedy supluje povinnost, kterou má jinak stát vůči svým občanům.

12. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra v souladu s § 14a zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena po vyhodnocení politické a bezpečnostní situace ve státě, jehož je občankou, to jest v Ruské federaci, a rizik porušování jejích lidských práv v případě, že bude vyhověno extradiční žádosti a bude do Ruské federace k trestnímu stíhání vydána. Ministerstvo vnitra se v této souvislosti nezabývalo a ani nemohlo zabývat otázkou, zda stejnou hrozbu pro jmenovanou představuje případné vydání na Ukrajinu, nebo do kteréhokoliv dalšího státu.

13. Pokud se vyjde z gramatického, respektive sémantického výkladu ustanovení § 393 písm. b) trestního řádu, pak by bylo možné učinit závěr, že udělení mezinárodní ochrany poskytuje jejímu nositeli ochranu před všemi státy světa, tedy že ho - i v rozporu s citovanou směrnicí Rady Evropské unie - povyšuje nad ostatní občany hostitelského státu, kteří v takovém rozsahu před předáním do jiného členského státu chráněni nejsou. Podle názoru vrchního soudu je však třeba se zabývat otázkou výkladu daného ustanovení i z hlediska

historického, systematického a především teleologického a takto posoudit, zda je cílem zákonodárce takový stav vyvolat, nebo zda zmíněná dikce citovaného ustanovení je jen úsporným vyjádřením a odrazem toho, že v extradičním řízení je pravidlem, že státy se dožadují především vydání svých vlastních občanů.

14. Mezinárodní ochrana se historicky vyvinula jako útočiště před pronásledováním ze strany domovského státu a zejména po zkušenostech se světovými válkami představuje základní nástroj při řešení uprchlictví. Jeho smyslem je poskytnout status odpovídající standardní ochraně, kterou jinak požívají občané demokratických států. Z toho vychází i dikce české Listiny, která ve svém čl. 43 poskytnutí azylu cizinci spojuje s jeho pronásledováním za uplatňování politických práv a svobod. Podobně i v Listině základních práv Evropské unie je právo na azyl vyjádřeno v souladu s pravidly ženevské Úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951 a Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků ze dne 31. 1. 1967 (č. 208/1993 Sb.). Čl. 33 odst. 1 uvedené mezinárodní úmluvy obsahuje záruku v podobě zákazu vyhoštění a navrácení (*refoulement*), podle níž žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.

15. Pokud by přiznání mezinárodní ochrany představovalo „ochranu proti celému světu“, pak by se logicky muselo promítnout a uplatňovat i ve vztazích mezi demokratickými státy, například mezi státy Evropské unie; ne v tom směru, že by jeden členský stát uděloval mezinárodní ochranu občanu jiného členského státu, ale tak, že by takovému státu nemohl předat občana třetího státu s poukazem na to, že mu udělil mezinárodní ochranu. Mezinárodní dokumenty, na jejichž podkladě mezi těmito státy dochází k předávání osob k trestnímu stíhání, ale nepřipouštějí ani fakultativní odmítnutí právní pomoci s odkazem na to, že osobě, o jejíž předání se žádá, byla v dožádaném státě udělena mezinárodní ochrana jako odraz hrozby porušování jejich práv ve státě, jehož je občanem.

16. Ze shora uvedeného je dle vrchního soudu třeba dovodit, že ochrana ve vztahu k třetím státům se poskytuje takové osobě ve standardním rozsahu, který jinak vyplývá z obecně uznávaného principu, že mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách mají přednost před smluvními dokumenty, upravujícími speciální formy spolupráce států, například v oblasti potírání kriminality, projevující se ve vytvoření pravidel aplikace takových právních nástrojů jako je například extradice. Jinými slovy - ve vztahu ke třetím státům je třeba jak u nositele mezinárodní ochrany, tak u kterékoliv jiné osoby vždy jednotlivě zkoumat, zda s extradicí nebude spojena důvodná obava z porušování jejich práv a svobod a pokud ano, pak je vydání nepřipustné.

17. Argumentace ve vztahu k demokratickým státům, že vydání, respektive předání je nepřipustné, protože je třeba všemožně chránit vyžádanou osobu před porušováním jejich práv v zemi jejího původu, nemůže uspět. K takové ochraně naopak slouží princip, zakotvený jak v Evropské úmluvě o vydávání, tak v řadě dvoustranných extradičních smluv, nebo i v Rámcovém rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, že další vydání, respektive předání osoby do třetího státu podléhá souhlasu prvního vydávajícího státu.

18. Shora uvedený závěr není v rozporu ani s nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2013 sp. zn. III. ÚS 665/11 (N 160/70 SbNU 477), v němž se Ústavní soud zabýval ústavní stížností, týkající se extradičního řízení stěžovatele do státu, jehož je občanem, a ve kterém se objevuje to, co již vyplývá z citovaného článku ženevské Úmluvy o právním postavení uprchlíků, to jest požadavek respektování zákazu *non refoulement*, a ve kterém Ústavní soud

vyslovil, že v případě, že vedle sebe existuje smluvní závazek chránící základní právo a smluvní závazek, který směřuje k ohrožení téhož práva, musí závazek první převážet.

19. Na základě shora uvedených skutečností je vrchní soud toho názoru, že doplňková ochrana udělená stěžovatelce se vztahuje bez dalšího na její domovský stát, tedy na Ruskou federaci, avšak automaticky nevytváří překážku vydání v extradičním řízení vedeném k žádosti třetího státu (Ukrajiny) ve smyslu § 393 písm. b) trestního řádu, resp. s ohledem na stadium řízení překážku, pro kterou by ministr spravedlnosti při svém rozhodování podle § 399 trestního řádu musel rozhodnout, že vydání na Ukrajinu nepovolí; je třeba zkoumat, zda důvodně nehrozí porušení jejich základních práv a osobních svobod, stejně jako v řízení vedeném proti kterékoliv jiné osobě. Proto navrhuje, aby ústavní stížnost byla jako nedůvodná odmítnuta, případně zamítnuta.

20. Vedlejší účastník řízení Vrchní státní zastupitelství v Praze Ústavní soud informovalo, že dne 18. 3. 2014 ministryně spravedlnosti pod č. j. MSP-546/2012-MOT-T/283 vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání na Ukrajinu nepovolila a stěžovatelka byla podle § 399 odst. 5 trestního řádu soudem propuštěna z předběžné vazby. Dále sdělilo, že soud v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013 sp. zn. I. ÚS 2665/13 odůvodnil další trvání vazby u stěžovatelky již pravomocným rozhodnutím o přípustnosti jejího vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu. Tato skutečnost intenzitu vazebního důvodu podle § 396 odst. 1 trestního řádu posiluje. Lze proto dojít k závěru, že obecný soud odkázal na konkrétní okolnost ospravedlňující další trvání vazby, které vylučovalo nahrazení vazby jiným opatřením podle trestního řádu. Vrchní soud zmínil v napadeném rozhodnutí i důvody vazby již dříve konstatované v jeho předcházejících rozhodnutích, to jest závažnost jednání, pro které je stěžovatelka orgány Ukrajiny stíhána, hrozba vysokého trestu, neexistence pout stěžovatelky k České republice, kterou navštívila jako turistka. Vrchní státní zastupitelství v Praze je přesvědčeno, že práva stěžovatelky na osobní svobodu a na spravedlivý proces nebyla dotčena.

21. Ústavní soud zaslal obdržená vyjádření stěžovatelce k případné replice. Stěžovatelka této příležitosti využila k tomu, aby Ústavní soud informovala, že po podání ústavní stížnosti dne 18. 3. 2014 rozhodla ministryně spravedlnosti o tom, že vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání na Ukrajinu se nepovoluje, a že následně byla stěžovatelka propuštěna z předběžné vazby na svobodu a od té doby se zdržuje v Karlových Varech a vede spořádaný život. Dne 28. 3. 2014 rozhodl krajský soud usnesením vydaným pod sp. zn. 1 Nt 101/2013-149 za použití ustanovení § 393 písm. b) trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 o nepřípustnosti vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání do Ruské federace. Dále stěžovatelka odkázala na odůvodnění ústavní stížnosti s tím, že na ní trvá.

22. Ústavní soud nepovažoval za nutné zasílat obdržanou repliku k duplice, neboť neobsahovala žádné nové závažné skutečnosti nebo argumentaci, které by měly vliv na posouzení věci.

III.

23. Patří se předeslat, že Ústavní soud již rozhodl o třech předchozích ústavních stížnostech stěžovatelky vycházejících z téže trestněprávní věci. Usnesením ze dne 13. 12. 2012 sp. zn. I. ÚS 3733/12 a usnesením ze dne 17. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 251/14 byly coby zjevně neopodstatněné odmítnuty její ústavní stížnosti směřující proti rozhodnutím obecných soudů, kterými nebylo vyhověno jejím žádostem o propuštění z předběžné vazby, respektive o nahrazení vazby peněžitou či jinou zárukou. Usnesením ze dne 30. 5. 2013 sp. zn. I. ÚS 1142/13 Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost stěžovatelky proti usnesení, jímž vrchní soud podle § 397 odst. 1 trestního řádu rozhodl, že stěžovatelčino

vydání na Ukrajinu, při současném přijetí záruk Generální prokuratury Ukrajiny, je přípustné. Evropský soud pro lidská práva rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013 stěžovatelčinu navazující stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

24. Pro posouzení, zda v nynějším případě došlo k porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky, které by bylo důvodem pro vyhovění ústavní stížnosti, si Ústavní soud vyžádal od krajského soudu předmětný spis sp. zn. 1 Nt 2108/2014. Rovněž měl k dispozici spisy krajského soudu sp. zn. 1 Nt 101/2012, 1 Nt 1428//2012, 1 Nt 1522/2012, 1 Nt 1526/2012 a spis Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 1 KZM 301/2012, které byly vyžádány v rámci projednávání stěžovatelčiny ústavní stížnosti sp. zn. III. ÚS 251/14. Po jejich prostudování a po uvážení vznesených námitek dospěl k závěru, že ústavní stížnost není důvodná.

25. Ústavní soud považuje za vhodné se nejprve pozastavit nad stěžovatelčinými poukazy, obsaženými již i v její dřívější ústavní stížnosti sp. zn. I. ÚS 1142/13, na to, že její trestní stíhání na Ukrajině potažmo v Rusku je nestandardní a politicky vykonstruované, když uvádí, že je osobou důvěrně blízkou panu Muchtaru Kabulovyčovi Abljazovovi, který je dle jejich tvrzení představitelem opozice v Kazachstánu a jako takový je politicky pronásledován, Banka mu byla protiprávně znárodněna a byl nucen z Kazachstánu uprchnout do Velké Británie, kde mu byl udělen azyl, a když stěžovatelka prohlašuje, že v rámci svých důvěrných vztahů s panem Abljazovem byla osobou zabývající se finančními záležitostmi, a to jak v obchodních vztazích, tak i ve vztazích směrem k financování opozice, a trestní řízení vůči ní je tak součástí aktivit proti politické opozici v Kazachstánu a k očernění pana Abljazova.

26. Jak upozornil již vrchní soud ve svém usnesení ze dne 21. 2. 2013 sp. zn. 14 To 8/2013, kterým rozhodl o přípustnosti stěžovatelčina vydání na Ukrajinu, a Ústavní soud v usnesení ve věci dřívější stěžovatelčiny ústavní stížnosti sp. zn. I. ÚS 1142/13, v případě Muchtara Kabulovyče Abljazova je velmi podnětným se blíže seznámit s některými rozhodnutími britských soudů, konkrétněji *Her Majesty's High Court of Justice in England, Queen's Bench Division, Commercial Court* (dále jen „Vrchní soud v Anglii“) a *Her Majesty's Court of Appeal in England, Civil Division* (dále jen „Odvolací soud v Anglii“), vydanými v řízeních vedených Bankou jakožto žalobkyní ve Velké Británii, jejichž předmětem je náhrada škody způsobené právě tím, čeho se má týkat nynější ukrajinské a ruské trestní řízení, totiž defraudací Banky ve výši přes 6 miliard amerických dolarů (tedy v přepočtu cca 150 miliard korun) ze strany M. K. Abljazova a s ním spojených osob.

27. Přinejmenším o třech z jedenácti podaných žalob, vybraných jako pilotní, totiž již bylo pravomocně rozhodnuto (viz rozsudek Vrchního soudu v Anglii [2013] EWHC 510, dostupný na www.bailii.org), a to ve všech případech v neprospěch Bankou žalovaných subjektů, mezi nimiž je právě M. K. Abljazov, osoba figurující jako hlavní pachatel v předmětných trestních řízeních týkajících se stěžovatelky, vedených na Ukrajině a v Rusku. Ačkoliv byla tato řízení v Anglii vedena jakožto občanskoprávní, není jistě bez relevance, k jakým závěrům v nich anglické soudy došly. Jak výslovně uvádí Vrchní soud v Anglii, otázka, zda pan Abljazov spáchal defraudaci banky („*Did Mr. Ablyazov commit a fraud on the Bank?*“), byla podstatou celého sporu. Na tuto otázku si Vrchní soud v Anglii, po rozsáhlém dokazování, provedeném za užití trestněprávního standardu kvality skutkových zjištění („*determined on the criminal standard of proof*“), odpověděl kladně („*Mr Ablyazov has been found to have defrauded the Bank of massive sums*“). Vrchní soud v Anglii přitom ve svém obsáhlém rozsudku zcela konkrétně popsal jednotlivá jednání M. K. Abljazova, u kterých dospěl k závěru, že se v řízení prokázala. Podstata těchto jednání spočívala zejména v tom, že Banka pod vedením M. K. Abljazova poskytovala úvěry v obrovských objemech pochybným subjektům, které

nikdy neměly být splaceny, kdy pomocí řetězce společností, kterými peníze z těchto úvěrů „protékaly“, a které byly skrytě ovládány Abljazovem, si tento tyto peníze přivlastnil.

28. Vrchní soud v Anglii se přitom zabýval i před ním uplatňovanou argumentací M. K. Abljazova a dalších žalovaných, kterou uplatňuje obdobně nyní i stěžovatelka, že věc má politické pozadí a je vykonstruována politickými oponenty pana Abljazova, který je prý vedoucím představitelem kazašské demokratické opozice. Tuto obranu Vrchní soud v Anglii, na základě provedených důkazů, zcela jednoznačně odmítl jako naprosto fiktivní.

29. Hodny pozornosti jsou i některé skutečnosti týkající se jednání M. K. Abljazova během v Anglii Bankou vedených řízení. Jak konstatují anglické soudy, pan Abljazov nerespektoval jejich příkazy, porušil jimi vydaná předběžná opatření, lhal před nimi při křížovém výslechu a neváhal v soudním procesu užívat ani takových nástrojů, jako je navádění osob ke křivým svědectvím a padělání dokumentů. Abljazov se takto během předmětných řízení v Anglii opakovaně, vytrvale a dlouhodobě dopouštěl pohrdání soudem, za což byl pravomocně odsouzen na 22 měsíců odnětí svobody. Odvolací soud v Anglii ve svém rozsudku ([2012] EWCA Civ 1411) hodnotí jednání pana Abljazova mimo jiné slovy, že stěží si lze představit stranu obchodního sporu, která by k příkazům soudu přistupovala s větší mírou cynismu, oportunismu a vychytralosti („*It is difficult to imagine a party to commercial litigation who has acted with more cynicism, opportunism and deviousness towards court orders than Mr Abljazov*“) a dospívá k závěru, že je na místě na pana Abljazova v rámci pravomocí soudů vyvinout maximální tlak, aby soudním příkazům vyhověl a nepodařilo se mu vedené řízení zmařit („*...the court's powers should be deployed so as to put the maximum pressure on Mr Abljazov to comply with its orders so as to endeavour to prevent its fair procedures from being subverted.*“). Snaha M. K. Abljazova zmařit soudní řízení dokonce postupně dosáhla takového rozměru, že anglické soudy v reakci na ni přistoupily k jinak zcela výjimečnému opatření a nařídily prolomení advokátní mlčenlivosti u jej zastupujících advokátních kanceláří, kdy konstatovaly, že klient sice musí mít možnost se důvěrně poradit se svým advokátem, a vztah důvěrnosti nepozbývá ochrany jen proto, že klient záměrně svému advokátovi lhal s úmyslem, aby o této lži přesvědčil i soud, ochrany ovšem pozbude, pokud dojde k rozsáhlému zločinnému spolčení klienta a jeho advokátů s cílem podvést soud (rozsudek Vrchního soudu v Anglii [2014] EWHC 2788).

30. Není též bez zajímavosti, že v rámci kroků činěných k zajištění majetku k náhradě škody za vytunelování Banky, přiznané v dosud pravomocně skončených řízeních ve výši již cca 4,6 miliardy dolarů USA (plus příslušenství), se britské justici podařilo, byť M. K. Abljazov se snažil veškerými dostupnými nekalými prostředky skrýt svá aktiva (slovy Vrchního soudu v Anglii „*has fought tooth and nail to conceal his assets, by foul means rather than fair*“), odhalit, že M. K. Abljazov měl obrovskou tajnou síť obchodních společností a majetku. Britské soudy takto již téměř u tisíce obchodních společností shledaly, že jsou zřejmě ovládány M. K. Abljazovem, a uvalily na ně nucenou správu (srovnej přehled případu Abljazov v rozsudku Vrchního soudu v Anglii [2014] EWHC 2788).

31. Jak uvádějí soudy Jejího Veličenstva, po svém odsouzení za pohrdání soudem se pan Abljazov, aby unikl výkonu uloženého trestu odnětí svobody, stal uprchlíkem před spravedlností („*has become a fugitive from justice*“ - [2012] EWCA Civ 1411), a z Anglie utekl. Dle Vrchního soudu v Anglii ([2012] EWHC 1252), je pan Abljazov „pohrdač“, který se počal schovávat, aby zmařil příkazy soudu („*... is a contemnor who has gone into hiding in order to frustrate the court's orders.*“). Velká Británie proti Muchtaru Kabulovyči Abljazovovi rovněž zahájila řízení k odebrání statusu azylanta.

32. Po svém útěku z Anglie byl Abljazov posléze vypátrán a dne 31. 7. 2013 zadržen ve Francii a byla na něj uvalena vazba (uvedeno v rozhodnutí Vrchního soudu v Anglii [2014]

EWHC 2788). Přes jím opětovně předkládaná tvrzení o jeho politickém pronásledování soud v Lyonu vyslovil souhlas s přípustností vydání M. K. Abljazova do Ruska i na Ukrajinu.

33. Je zřejmé, že stěžovatelčina tvrzení, že trestní řízení vedená proti ní na Ukrajině a v Rusku jsou vykonstruovaná z politických důvodů ve snaze očernit M. K. Abljazova jakožto podporovatele demokratické opozice, se s ohledem na výše uvedené jeví v poněkud jiném světle. Muchtar Kabulovyč Abljazov a osoby s ním spojené nejsou předmětem zájmu justice toliko v Kazachstánu, v Rusku a na Ukrajině, jak se věc snaží před orgány státu, médií a veřejností v České republice prezentovat stěžovatelka. Naopak, což stěžovatelka ve svých podáních zamlčuje, M. K. Abljazov je osobou, vůči které i anglické soudy pravomocně vyslovily, že prostředky v řádu miliard dolarů z Banky skutečně neoprávněně vyvedl, a kterou v souvislosti se snahami tuto skutečnost zakrýt přistihly při celé řadě protiprávních jednání, za která jimi byl pravomocně odsouzen k odnětí svobody. Politickou vykonstruovanost obvinění vůči M. K. Abljazovovi britské soudy, tedy soudy bezpochyby demokratického právního státu, výslovně a jednoznačně vyloučily, a rovněž ji vyloučil i soud francouzské republiky, který naopak rozhodl, že vydání M. K. Abljazova z francouzské vazby do Ruska či na Ukrajinu je přípustné. Pokud se tedy stěžovatelka před Ústavním soudem dovolává své velmi blízké spřízněnosti s M. K. Abljazovem a jeho finančními záležitostmi, pak tato spřízněnost dle Ústavního soudu nijak nesvědčí v její prospěch, nýbrž právě naopak přesvědčivě vypovídá o tom, že ani stíhání stěžovatelky, která je obviněna, že se měla na jeho protiprávní činnosti podílet, není pouhou politicky motivovanou smyšlenkou.

34. Rovněž nelze přisvědčit stěžovatelčím tvrzením, že obvinění vůči ní na Ukrajině nemá nezbytné náležitosti, a že Ukrajina nemá k trestnímu stíhání jurisdikci, kdy v tomto směru Ústavní soud odkazuje na svá usnesení o dřívějších stěžovatelčích ústavních stížnostech. O vágnosti sdělených důvodů trestního stíhání nemůže být mimochodem řeč ani pokud jde o znění obvinění ze strany Ruské federace, kdy je v něm popsáno, jak měla stěžovatelka zajišťovat materiálně technické zabezpečení k trestné činnosti, vést provádění finančních operací zaměřených na odcizení peněžních prostředků Bance, peněžní prostředky získané trestnou činností pro organizovanou zločineckou skupinu M. K. Abljazova uschovávat, na jeho pokyn je rozdělovat a zajišťovat dohled nad převáděním peněžních prostředků mezi ruskými a zahraničními společnostmi, které patřily M. K. Abljazovovi a jemu podřízeným osobám. Ukrajinské i ruské orgány v usneseních o zahájení trestního stíhání dostatečně vyložily, jak měla stěžovatelka páchat ve spolupachatelství s M. K. Abljazovem a dalšími osobami trestnou činnost zcela mimořádného rozsahu a způsobit tak škodu vyčíslenou v ukrajinském trestním řízení na 167.180.000 dolarů (tedy v přepočtu přes 4 miliardy Kč) a v ruském trestním řízení na 3.274.032.086 dolarů (tedy v přepočtu přes 81 miliard Kč).

IV.

35. Ústavní soud se dále zaměřil na stěžovatelčinu námitku, že jí byla Ministerstvem vnitra udělena doplňková ochrana podle ustanovení § 14a zákona o azylu, a že vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu proto již nebylo nadále možné.

36. K problematice takového vydání Ústavní soud považuje za vhodné nejprve připomenout, že i když v žádném případě nebagatelizuje možné deficity v justičním systému a v oblasti vězeňství na Ukrajině, v Ruské federaci a některých dalších zemích bývalého Svazu sovětských socialistických republik, z dosavadní jeho judikatury (srovnej např. usnesení ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 48/13) je zřejmé, že nezastává názor, že by vydání do těchto zemí bylo obecně, automaticky nepřípustné. I z nálezů, kterými Ústavní soud ústavním stížnostem brojícím proti takovému vydání vyhověl, naopak vyplývá, že k tomuto vydání dojít může, ovšem po řádném individuálním posouzení příslušných otázek [srovnej nález

Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. IV. ÚS 353/12 (N 171/67 SbNU 97)]. Rovněž Evropský soud pro lidská práva vychází z toho, že nepřipustnost vydání může být dána až na základě zcela konkrétních závažných zjištění v dané věci, kdy je třeba vycházet z toho, že celá struktura Úmluvy spočívá na obecném předpokladu, že orgány veřejné moci v členských státech jednají v dobré víře. Tento předpoklad dobré víry je vyvratitelný, avšak je na dané osobě, aby je přesvědčivě prokázala; pouhé podezření nestačí (srovnej rozsudek *Tymošenková proti Ukrajině* ze dne 30. 4. 2013, č. 49872/11).

37. Ústavní soud ve své judikatuře zastává názor, že pro posouzení přípustnosti vydání není podstatné ani tak to, jak často dochází v určité zemi k excesům na poli základních práv a svobod a zda a jak jsou následně řešitelné. Podstatné je, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu, ať už v průběhu soudního řízení anebo v průběhu omezení osobní svobody v souvislosti se soudním řízením, může dojít právě v dané věci [srovnej nálezn Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2012 sp. zn. II. ÚS 670/12 (N 150/66 SbNU 269)]. Citovanými okolnostmi přitom nutno rozumět zejména takové, které by svědčily o tom, že na případu mají zájem osoby, které disponují neformálním vlivem na výkon všech složek státní moci.

38. Jak již shledal vrchní soud ve svém usnesení ze dne 21. 2. 2013, sp. zn. 14 To 8/2013, kterým bylo podle § 397 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto, že vydání stěžovatelky na Ukrajinu, při současném přijetí záruk Generální prokuratury Ukrajiny, je přípustné, okolnosti takovéto druhu v případě stěžovatelky nebyly dány. Toto posouzení pak obstálo i v řízení o proti němu podané stěžovatelčině ústavní stížnosti sp. zn. I. ÚS 1142/13, kdy Ústavní soud dospěl k závěru, že stěžovatelčiny rozsáhlé, avšak svým charakterem toliko obecné poukazy na existenci různých problémů ukrajinské justice a vězeňství a na pochybnosti o nestranném jednání jejích orgánů v některých případech, s případem stěžovatelky nijak nesouvisějících, není možno považovat samy o sobě za rozhodující. Ústavní soud přitom shledal správnou i tu úvahu vrchního soudu, že není na místě bagatelizovat záruky poskytnuté Generální prokuraturou Ukrajiny, *kdy je sice samozřejmě pravdou, jak namítala obhajoba, že po vydání vyžadované osoby není realizace nabídky záruky právně vynutitelná (to konečně platí o jakémkoliv závazku spolupráce mezi suverénními státy), ale pokud by nabízené možnosti kontroly zacházení s vyžádanou osobou dožadující stát mařil nebo ztěžoval, vystavil by se tak negativnímu ohlasu nejen na nabídky záruk v jiných věcech, ale s odkazem na jeho chování a neochotě plnit smluvní závazky v oblasti extradice by nutně musel očekávat změnu přístupu k extradičním žádostem ze strany řady dalších států.*

39. Vydání stěžovatelky na Ukrajinu tedy bylo z pohledu soudního přezkumu bezpochyby přinejmenším do rozhodnutí Ministerstva vnitra možné. Dne 18. 2. 2014 však Ministerstvo vnitra rozhodlo pod sp. zn. OAM-66/LE-LE05-LE05-2013 o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Toto udělení bylo odůvodněno tak, že úroveň vězeňských zařízení v Rusku zůstává i přes určité pozitivní reformy obecně problematická. Dle Ministerstva vnitra *„zejména podmínky života ve vazebních věznicích či v rámci výkonu trestu u zranitelných osob, mezi které lze zařadit s ohledem na pohlaví, věk a zdravotní stav i výše jmenovanou zůstávají i nadále velmi složité a mohou dosáhnout i úrovně nelidského zacházení“*, a proto jakožto správní orgán *„dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že v případě návratu žadatelky do vlasti nelze v současném okamžiku zcela vyloučit, že tato by mohla být vystavena vážné újmě dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Za této situace je správní orgán povinen rozhodnout ve prospěch jmenované a udělit jí příslušnou formu mezinárodní ochrany.“*

40. Ústavní soud považuje za nezbytné nejprve se pozastavit nad udělením této ochrany s ohledem na právní úpravu v zákoně o azylu. Dle jeho § 15a odst. 1 písm. b) totiž platí, že *doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvláště závažný zločin*. V projednávané věci je *prima facie* zřejmé, že takováto výlučka z možnosti udělení doplňkové ochrany byla dána. Proti stěžovatelce bylo ukrajinskými orgány zahájeno trestní stíhání pro trestný čin přivlastnění, zpronevěry nebo odcizení majetku v důsledku zneužití služebního postavení ve zvláště velkém rozsahu podle § 191 odst. 5 ukrajinského trestního zákona s hrozící trestní sazbou do 12 let, čemuž by dle odpovídající české zákonné úpravy odpovídala možnost postihu s horní hranicí trestní sazby znamenající dosažení hranice zvláště závažného zločinu (srovnej definici zvláště závažného zločinu v § 14 odst. 3 trestního zákoníku a výši trestních sazeb u trestného činu zpronevěry v § 206 odst. 5 trestního zákoníku, respektive v § 248 odst. 4 trestního zákona). S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem, včetně toho, že u Muchtara Kabulovyče Abljazova, k jehož důvěrným spolupracovníkům se stěžovatelka sama ve svých podáních hlásí, již anglické soudy pravomocně konstatovaly, že skutečně Banku defraudoval, přitom důvodnost podezření vůči stěžovatelce má nepochybně dokonce mimořádně silné základy. Jeví se proto, že Ministerstvo vnitra udělilo doplňkovou ochranu stěžovatelce v rozporu se zákonem, respektive v situaci, kdy mu to zákon o azylu neumožňoval.

41. Nicméně za situace, kdy doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena a Ústavní soud nemůže rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušit, se Ústavní soud dále zabýval stěžovatelčím právním názorem, že po udělení této ochrany již nebylo možné její vydání nejen do Ruské federace, ale ani na Ukrajinu. Dospěl přitom k závěru, že tento právní názor je nesprávný.

42. Nutno připomenout, že Ústavní soud ve svých rozhodnutích již dal mnohokrát najevo, že není další instancí v soustavě soudů a není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83 a čl. 90 až 92 Ústavy České republiky). Úkolem Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky je ochrana ústavnosti, nikoliv běžné zákonnosti. Postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu a výklad a aplikace jiných než ústavních předpisů jsou záležitostmi obecných soudů. Je jejich úlohou, aby zkoumaly a posoudily, zda jsou dány podmínky pro aplikaci toho či onoho právního institutu, a aby své úvahy v tomto směru zákonem stanoveným postupem odůvodnily. To se v posuzované věci stalo, když vrchní soud důvody pro své rozhodnutí podrobně vysvětlil (viz rekapitulace jeho argumentace výše v části II tohoto nálezu).

43. Argumentaci vrchního soudu nutno považovat za zcela případnou. Dle trestněprávní úpravy je vydání osoby do cizího státu, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana, nepřípustné „*v rozsahu ochrany poskytnuté této osobě zvláštním právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou*“ [§ 393 písm. b) trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, resp. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních]. Jak zákonodárcem zvolená formulace napovídá, nepřípustnost vydání po udělení mezinárodní ochrany je dána v určitém rozsahu, jehož šíří je nutno vykládat s ohledem na právní úpravu udělené ochrany v zákoně o azylu, v mezinárodních smlouvách a v předpisech Evropské unie, kterými je Česká republika vázána.

44. Stěžovatelce byla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Z § 14a zákona o azylu plyne, že udělení doplňkové ochrany je na místě tehdy, pokud by cizinci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jestliže by byl vrácen do svého domovského státu. Zákon naproti tomu nijak nehovoří o hrozbě újmy a o nemožnosti vydání ve vztahu k jiným státům. Rovněž o něm nehovoří nadnárodní úprava (viz zejména směrnice Evropské unie č.

2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany [dále jen „směrnice o jednotném statusu pro uprchlíky“]). Tomu ostatně odpovídá i odůvodnění předmětného rozhodnutí Ministerstva vnitra ve stěžovatelčině věci, které rovněž argumentuje výhradně ve vztahu k Ruské federaci. Stěžovatelčin právní názor, že po udělení doplňkové ochrany není možné její vydání do jakéhokoliv dalšího cizího státu (s výjimkou členských států Evropské unie), tedy neodpovídá znění ani smyslu příslušné právní úpravy.

45. Obecněji řečeno, rozhodnutími o udělení mezinárodní ochrany vydávanými podle zákona o azylu je osobám poskytována ochrana před vydáním k trestnímu stíhání bez dalšího jen vůči státům, kterých se tato rozhodnutí týkají. Pokud situace v určitém státě, resp. možnost vydání předmětné osoby do něj, nebyla v rámci řízení podle zákona o azylu předmětem přezkumu, stěží v něm mohla být vytvořena „automatická“ překážka jeho přípustnosti. V opačném případě by rozhodnutí vydávaná dle zákona o azylu zcela mechanicky poskytovala ochranu i vůči státům, u kterých by k tomu po hmotné stránce třeba absentoval jakýkoliv věcný důvod a po procesní stránce v každém případě chybělo jakékoliv dokazování a hodnocení.

46. Zcela paušální nemožnost vydání ze zákona o azylu nevyplývá, a jistě nevyplývá ani z mezinárodních závazků České republiky. Naopak si lze povšimnout čl. 33 odst. 1 ženevské Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dle kterého platí, že *žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení* – tedy nikoliv, že by jej nemohl vyhostit, resp. vydat do žádného státu za žádných okolností. Obdobně směrnice o jednotném statusu pro uprchlíky hovoří o zajišťování toho, aby nikdo nebyl „*vracen zpět tam, kde by byl vystaven pronásledování*“ (srovnej odst. 3 její preambule).

47. Nutno zvláště zdůraznit, že nynějšími právními závěry dotčené osoby ovšem nejsou připraveny o posouzení, zda jejich vydání je souladné s potřebou ochrany jejich základních práv a svobod, neboť tato otázka zůstává předmětem přezkumu v řízení o přípustnosti vydání vedeného podle trestněprávních předpisů. Naopak, je jimi dán prostor k posuzování více individuálnímu, které by mělo mít zajisté přednost před přístupem paušalizujícím.

48. Stěžovatelka staví svůj názor, že po udělení doplňkové ochrany není možné vydání do jakéhokoliv dalšího státu na tom, že jejím udělením převzala Česká republika odpovědnost za to, že nebude jakýmkoliv způsobem navrácena (vydána či vyhoštěna) na území Ruské federace, a že tento závazek vyžaduje garanci možnosti setrvat na území České republiky. Jinak jej totiž nelze dodržet, když povinnost dožadujícího státu opatřit si před dalším vydáním osoby do třetího státu souhlas dožadovaného státu stanovená v čl. 15 Evropské úmluvy o vydávání dle stěžovatelčina přesvědčení nepředstavuje k jeho garanci dostatečně silný nástroj. Takováto argumentace však neobstojí.

49. Ačkoliv stěžovatelka smluvní závazky Ukrajiny a případné další jí udělené garance bagatelizuje jako neúčinné, Ústavní soud - jak již připomněl výše - je ve své judikatuře naopak považuje za relevantní. Je sice pravdou, že po vydání vyžadované osoby již Česká republika nemůže realizaci těchto závazků a záruk přímo vynutit, avšak nutno přihlížet k tomu, že pokud by je dožadující stát porušil, vystavil by se tak negativnímu ohlasu a změně postoje České republiky i dalších států v případě dalších svých žádostí [srovnej usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 218/13 a I. ÚS 1142/13].

50. Obdobnou pozici ve své judikatuře nadto zastává i Evropský soud pro lidská práva, když lze odkázat například na jeho rozhodnutí ve věcech *Chentiev a Ibragimov proti*

Slovensku ze dne 14. 9. 2010 (č. 21022/08 a č. 51946/08). Jak bylo uvedeno i v již zmiňovaném rozsudku *Tymošenková proti Ukrajině*, dle Evropského soudu pro lidská práva je třeba vycházet z toho, že celá struktura Úmluvy spočívá na obecném předpokladu, že orgány veřejné moci v členských státech jednají v dobré víře. Stěžovatelčin názor, že Ukrajina by nemusela své závazky dodržet, a mohla by ji v rozporu s jejich zněním vydat do Ruska, postrádá právní relevanci, neboť jde jen o ničím nepodloženou spekulaci.

51. Vzhledem k výše uvedenému je Ústavní soud přesvědčen, že udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy hrozící dané osobě v jejím domovském státě *a priori* nebrání vydání této osoby k trestnímu stíhání do jiného státu, než je tento domovský stát, ve smyslu § 393 písm. b) trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, resp. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. V návaznosti na to pak platí, že ministr spravedlnosti měl i po udělení doplňkové ochrany stále možnost rozhodnout o vydání stěžovatelky na Ukrajinu a že v tomto směru byl dán předpoklad pro další trvání její vazby.

V.

52. Pokud jde o poslední stěžovatelčinu námitku, že zejména u déletrvající vazby by měly být silné důvody pro její další trvání, Ústavní soud má za nepochybné, že tyto důvody v době rozhodování vrchního soudu přetrvávaly. Nutno poukázat na skutečnost, že stěžovatelka je trestně stíhána pro zvlášť závažný zločin, existují zde velmi závažné skutečnosti podporující sílu podezření, že zpronevěru mimořádného rozsahu skutečně spáchala, a vrchní soud rozhodoval o žádosti stěžovatelky o propuštění z předběžné vazby za situace, kdy v předchozím soudním řízení již byla shledána přípustnost jejího vydání na Ukrajinu. Zároveň stěžovatelka nemá jakékoliv osobní vazby k České republice. Za této konstelace stěží mohlo připadat její propuštění z vazby (až do rozhodnutí ministra spravedlnosti) v úvahu.

53. Ze všech výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnost podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, a to mimo ústní jednání (za splnění podmínek § 44 citovaného zákona), zamítl.

54. Pokud jde o stěžovatelčinu žádost o přednostní projednání věci, Ústavní soud neshledal důvody k upřednostnění její ústavní stížnosti před ústavními stížnostmi jiných stěžovatelů, a to i s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka byla krátce po podání ústavní stížnosti již z vazby propuštěna.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 26. května 2015

Radovan Suchánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
E. Kameníková

